

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kühna a členů JUDr. Miroslavy Jirmanové, JUDr. Petry Janouškové, Mgr. Vojtěcha Jaroše, Mgr. Tomáše Pospíchala a JUDr. Ireny Schejbalové, o návrhu **předsedkyně Okresního soudu v Děčíně** ze dne 11. 1. 2019 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **JUDr. Ondřeji Hanákovi, Ph.D.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 5, se sídlem Malátova 645/18, Praha 5, při ústním jednání konaném dne 16. července 2019,

t a k t o :

JUDr. Ondřej Hanák, Ph.D.

soudní exekutor,

Exekutorský úřad Praha 5, se sídlem Malátova 645/18, Praha 5

s e z p r o š ť u j e

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

návrhu, jímž mu bylo kladeno za vinu,

že ve věci Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 47 EXE 4485/2013, kterou exekutor vede pod sp. zn. 147 EX 403/13, v níž byla zahájena exekuce dne 23. 5. 2013, vede exekuci nepřiměřeně dlouhou dobu, byl dlouho nečinný a jeho postup je neefektivní,

a že v téže věci se opakovaně nezabýval podáními ze strany povinného, nepředložil návrh na zastavení exekuce ze dne 1. 6. 2018 ve lhůtě 15 dnů exekučnímu soudu, a konečně rozhodoval jen na základě tvrzení oprávněného, aniž by jakkoliv ověřoval skutkové okolnosti případu,

neboť uvedené skutky nejsou kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 11. 1. 2019 došla Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému žaloba podaná kárnou žalobkyní, předsedkyní Okresního soudu v Děčíně. Kárná žalobkyně podala žalobu proti soudnímu exekutorovi JUDr. Ondřeji Hanákovi, Ph.D. (dále též „kárně obviněný“, „exekutor“ nebo „soudní exekutor“). Kárná žalobkyně viní soudního exekutora z toho, že se ve věci Okresního soudu v Děčíně sp. zn. 47 EXE 4485/2013, kterou exekutor vede pod sp. zn. 147 EX 403/13, v níž byla zahájena exekuce dne 23. 5. 2013, dopouští průtahů a nevede exekuci dostatečně efektivně. V téže věci se prý exekutor opakovaně nezabýval podáními ze strany povinného, nepředložil návrh na zastavení exekuce ze dne 1. 6. 2018 ve lhůtě 15 dnů exekučnímu soudu, a konečně rozhodoval jen na základě tvrzení oprávněného, aniž by jakkoliv ověřoval skutkové okolnosti případu.

[2] Kárně obviněný exekutor ve svém vyjádření popřel, že by se dopustil kárného provinění. Upozorňuje mimo jiné na průtahy, kterých se v této věci dopouští sám Okresní soud v Děčíně jako soud exekuční.

[3] Kárný soud nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro věcné projednání. Dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje stanovené náležitosti a ve vztahu k žalovaným skutkům vymezeným ve skutkové větě návrhu byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[4] Ve věci proběhlo ústní jednání dne 16. 7. 2019. Kárně obviněný exekutor se jednání účastnil osobně, kárnou žalobkyni zastupoval místopředseda Okresního soudu v Děčíně.

[5] Z provedených důkazů kárný soud zjistil, že dne 8. 10. 2012 vydal Magistrát města Děčín rozhodnutí - předběžné opatření sp. zn. OSC/73000/2012, kterým uložil povinnému bezodkladně po doručení předběžného opatření obnovit pokojný stav – povinný měl umožnit oprávněným průchod a průjezd přes pozemek povinného. Na základě návrhu oprávněných podaného Okresnímu soudu v Děčíně bylo exekuční řízení zahájeno dne 23. 5. 2013, vedením exekuce byl pověřen kárně obviněný exekutor. Věc je vedena před Okresním soudem v Děčíně jako soudem exekučním pod sp. zn. 47 EXE 4485/2013, kárně obviněný exekutor tuto věc vede pod sp. zn. 147 EX 403/13.

[6] Povinný podal dne 1. 7. 2013 návrh na zastavení exekuce a současně návrh na odklad exekuce. O návrhu na zastavení exekuce rozhodl Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 30. 6. 2016, kterým návrh na zastavení exekuce zamítl. Odvolání povinného následně zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 24. 10. 2017, čj. 12 Co 1071/2016-132. Právní moci usnesení Okresního soudu v Děčíně nabylo 7. 12. 2017, usnesení bylo doručeno kárně obviněnému 9. 1. 2018.

[7] O návrhu povinného na odklad exekuce ze dne 1. 7. 2013 rozhodl Okresní soud v Děčíně tak, že dne 9. 10. 2013, tedy po více než třech měsících, rozhodl, že exekuci neodkládá; toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 10. 2014, čj. 12 Co 179/2014-57. Rozhodnutí nabylo právní moci 16. 12. 2014, doručena kárně obviněnému byla 23. 3. 2015. Krátce nato Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 22. 4. 2015, čj. 47 EXE 4485/2013-68, bez návrhu odložil provedení exekuce. K odvolání oprávněných Krajský soud v Ústí nad Labem toto rozhodnutí svým usnesením ze dne 16. 2. 2016, čj. 12 Co 506/2015-89, změnil tak, že se

pokračování

exekuce neodkládá. Krajský soud odmítl klíčový argument okresního soudu, totiž že probíhá jiné řízení, které může mít dopad na tuto exekuční věc.

[8] Nový návrh na zastavení exekuce podal povinný dne 1. 6. 2018, o tomto návrhu Okresní soud v Děčíně doposud nerozhodl. Dne 1. 8. 2018 podal povinný podnět Okresnímu soudu v Děčíně k výkonu státního dohledu nad exekuční činností exekutora. Právě tento podnět posléze vedl k podání této kárné žaloby.

[9] Z provedeného dokazování plyne, že průtahů se v této věci dopouští především sám Okresní soud v Děčíně, který o prvním návrhu na zastavení exekuce rozhodoval celkem tři roky, o druhém návrhu na zastavení exekuce rozhoduje již více než jeden rok. Místopředseda Okresního soudu v Děčíně jako zástupce kárné žalobkyně během jednání k dotazu kárného soudu uznal, že takto dlouhé doby k rozhodování o návrzích na zastavení exekuce nejsou na jeho okresním soudu obvyklé.

[10] První poznatek, který lze z uvedeného vyvodit, je tedy ten, že nynější exekuční věc není rutinní, ale naopak poměrně neobvyklá. Jak sám zástupce kárné žalobkyně během jednání uvedl, tento typ exekučního titulu „*se v podstatě moc nepoužívá*“. Exekučním titulem je totiž rozhodnutí o předběžném opatření podle starého občanského zákoníku, které za tehdejší právní úpravy vydával správní orgán (§ 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013). Ostatně soudní spor ve věci samé probíhá dle všeho dodnes.

[11] Poznatek druhý lze shrnout tak, že „razantnější“ přístup exekutora v této exekuční věci, kterého se během jednání dožadoval zástupce kárné žalobkyně (doslova uváděl, že exekuce „*měla být prováděna soudním exekutorem daleko razantnějším způsobem*“), znemožňovaly překvapivě dlouhé intervaly v rozhodování Okresního soudu v Děčíně. O prvním návrhu na zastavení exekuce rozhodoval okresní soud tři roky. Nadto okresní soud sám rozhodl o odkladu exekuce z vlastní iniciativy, účinky odložení exekuce trvaly více než deset měsíců v letech 2015 a 2016.

[12] Kárný soud nemínil namísto civilních soudů řešit otázku, jak měl kárně obviněný postupovat v době, kdy probíhalo řízení o prvním návrhu na zastavení exekuce, podaném ve lhůtě 30 dní od doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti [viz § 46 odst. 6 exekučního řádu ve spojení s § 47 odst. 2 písm. a) exekučního řádu]. Exekutor podal ve vyjádření komplexní právní argumentaci, proč v této době nemohl exekuční příkaz vůbec vydat. Naproti tomu kárná žalobkyně tvrdí, že ho vydat měl. Tato debata je však akademická a na postavení oprávněných by nic zásadně nezměnila. I kdyby totiž exekutor vydal exekuční příkaz k vymození samotné povinnosti, exekuci by nebylo možno provést před právní mocí rozhodnutí o prvním návrhu na zastavení exekuce, neboť tento návrh byl podán v zákonné lhůtě a měl odkladný účinek [viz § 47 odst. 2 písm. b) exekučního řádu]. A jak už bylo shora uvedeno, právní moci nabylo usnesení o prvním návrhu na zastavení exekuce až 7. 12. 2017, tedy cca tři a půl roku po zahájení exekuce. Kárný soud proto opakuje, že „razantnějšímu“ postupu exekutora bránily především prodlevy v rozhodování toho soudu, jehož byla kárná žalobkyně v rozhodné době předsedkyní.

[13] Lze dodat, že po část sporné doby navíc bránily jakémukoliv dalšímu postupu v exekuci též uplatněný návrh na odklad exekuce (§ 54 odst. 2 exekučního řádu) a dokonce soudně přiznaný odklad exekuce (viz bod [7] shora). I v řízení o návrhu na odklad exekuce se přitom Okresní soud v Děčíně dopustil průtahů. Namísto rozhodnutí *bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů* (viz § 54 odst. 7 exekučního řádu), o tomto návrhu rozhodl až po více než třech měsících.

[14] Nelze ani říci, že by se exekutor v této věci neřídil pokyny soudu. Kárná žalobkyně upozornila na právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2017, čj. 12 Co 1071/2016-132, kde se mj. uvádí: „*S ohledem na skutečnost, že povinný narušil pokojný stav činností spočívající ve vystavení plotu, je zřejmé, že obnovení pokojného stavu bude rovněž vyžadovat činnost, a to činnost spočívající v odstranění plotu. Takováto činnost přitom odpovídá provedení prací a výkonů, jakožto zákonnému způsobu výkonu rozhodnutí.*“ Jak ovšem plyne z dalšího dokazování, povinný plot mezitím odstranil, tudíž exekutor těžko mohl tento pokyn soudu porušit. Všechny v roce 2018 vydané exekuční příkazy (např. z 19. 7. 2018 nebo 9. 10. 2018) zmiňovaly, že plot byl na pozemku povinného odstraněn. Obhajobu exekutora, že se oproti rozhodování krajského soudu skutkový stav zčásti změnil, je proto třeba akceptovat.

[15] Co se týče zmínek v kárné žalobě, že některé exekuční příkazy (vydané za účelem vymození nákladů oprávněných a nákladů soudního exekutora) z léta 2013 neobsahovaly všechny zákonné náležitosti, lze kárnou žalobkyni odkázat na lhůtu k podání kárné žaloby dle § 117 odst. 3 exekučního řádu. Jistě nelze podat žalobu založenou na údajném deliktu, který se stal před šesti léty, což tříletá objektivní lhůta upravená v § 117 odst. 3 exekučního řádu jasně vylučuje. Proto se těmito údajnými jednorázovými nezákonnostmi z léta 2013 kárný soud vůbec nemůže zabývat. Nelze je ani brát jako součást (tvrzeného trvajícího) deliktu spočívající v neefektivním a zdlouhavém vedení exekuce.

[16] Kárný soud dále zvážil tvrzení kárné žalobkyně, že se exekutor v této věci *opakovaně* nezabýval podáními ze strany povinného. V tomto skutkovém tvrzení však během jednání shledal rozpor. Zatímco kárná žalobkyně ve skutkové větě žaluje exekutora za to, že se *opakovaně* nezabýval podáními povinného, v celé své argumentaci uvádí jen jediný příklad, totiž že exekutor nepředložil návrh na zastavení exekuce ze dne 1. 6. 2018 ve lhůtě 15 dnů exekučnímu soudu. Během jednání na dotaz soudu tento rozpor zástupce kárné žalobkyně vysvětlil jako chybu kárné žaloby. Nad tímto ledabylým přístupem k formulaci kárných žalob se musí kárný soud pozastavit.

[17] Ve vztahu k onomu jedinému incidentu, kdy exekutor údajně nereagoval na návrh na zastavení exekuce, zjistil kárný soud následující. Protože exekutor zjistil v návrhu z 1. 6. 2018 vady, vyzval povinného k odstranění těchto vad dne 17. 8. 2018. Povinný návrh k výzvě exekutora doplnil podáním ze dne 13. 9. 18, exekutor ještě téhož dne návrh postoupil v souladu s § 55 odst. 3 exekučního řádu se spisem soudu k rozhodnutí. Tedy vskutku v době mezi 1. 6. 2018 a 17. 8. 2018 lze shledat v této *jediné* záležitosti průtahy na straně exekutora, a to zejména s ohledem na zákonnou lhůtu dle § 55 odst. 3 exekučního řádu. Ojedinelé překročení lhůty v této komplexní věci však nemohlo založit kárnou odpovědnost exekutora. Ostatně je pozoruhodné, že ke dni jednání kárného soudu o tomto (v pořadí druhém) návrhu na zastavení exekuce okresní soud (zřejmě) nerozhodl.

pokračování

[18] Konečně k tvrzení v kárné žalobě, že exekutor rozhodoval jen na základě tvrzení oprávněného, aniž by jakkoliv ověřoval skutkové okolnosti případu, lze uvést, že exekutor snesl dostatečně přesvědčivou právní argumentaci, dle níž ani nic jiného v této věci dělat nemohl. Stav sporného pozemku a existence přístupu a příjezdu na pozemek oprávněných je sporný, proto exekutor vycházel z tvrzení oprávněných, které trvaly na tom, že povinný doposud všechny své povinnosti plynoucí z exekučního titulu nesplnil. Ze spisu plyne, že skutková situace na sporném pozemku je nejasná, oprávněné doposud tvrdí, že povinný v rozporu s exekučním titulem neumožnil bezpečný příjezd na jejich pozemek.

[19] Kárný soud nemůže ani pominout, že zástupce kárné žalobkyně během jednání soudu dovozoval povinnost exekutora v této věci promptně a rychle postupovat z povahy samotné věci (rozhodnutí o předběžném opatření). Ovšem samotný soud, jehož je zástupce kárné žalobkyně místopředsdou, má na tuto věc zjevně jiný názor a v celé věci postupuje s průtahy. O to je podání kárné žaloby na exekutora nepochopitelnější.

[20] Kárný soud proto uzavírá, že exekutor v posuzované věci postupoval podle svého uvážení, které dokázal po celou dobu právně zdůvodnit. Kárný soud zde není od toho, aby soudil, zda exekutor postupoval dobře, nebo špatně, pokud nešlo o zjevný exces. Je obzvlášť pochybné, že předsdkyně exekučního soudu, který sám má v nynější věci s lhůtami velké problémy, podává takto slabě důkazně i argumentačně podložený kárný návrh. Nyní posuzovaná kárná žaloba je přesně tím příkladem žaloby, která vůbec neměla být podána. Zjevně nedůvodná kárná žaloba neúměrně zatížila kárně obviněného exekutora, který namísto toho, aby mohl vyplnit pracovní den produktivní aktivitou, tráví tento den u kárného soudu v Brně.

[21] S ohledem na vše uvedené kárný senát kárně obviněného exekutora zprostil podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné žaloby, neboť v žalobě uvedené skutky nejsou za těchto okolností kárným proviněním.

[22] Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. platí, že jestliže soud kárně obviněného zprostil kárné žaloby, má nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Vzhledem k tomu, že k této skutečnosti je nezbytné provést další šetření (vyčíslení nákladů kárně obviněným), rozhodne o těchto nákladech soud samostatným rozhodnutím (srov. § 19 odst. 3 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2019

JUDr. Zdeněk Kühn
předseda kárného senátu